

Na een gezellige avond met Frits en Linda van Rampetamper, rollen we rond middernacht allebei doodmoe in onze kooien. Mijn iPhone sluit ik nog aan op de lader zodat hij er morgen weer voor een dag tegen kan. Al werkt internet in de Solomons moeizaam, de iPhone is de spil waar alle communicatie om draait, ook aan boord.

Midden in de nacht moet ik er nog een keer uit om de blaas te legen en het valt me op dat er een witte stroomkabel door de kajuit loopt. Volgens mij lag die daar niet toen ik ging slapen.....

De volgende morgen zijn we niet vroeg op. Jimmy en ik beginnen de dag graag met fruit en we hebben gisteren een mooie tros bananen gekocht. Het net waar ik ze volgens mij heb ingelegd, is echter leeg. We breken er ons hoofd over maar dat helpt niet, de bananen zijn gewoon weg!

Dan maar eens kijken of er nog e-mails of appjes zijn binnengekomen. Maar de iPhone ligt niet op de kaartentafel.....Ik weet zeker dat ik hem daar gisteravond heb neergelegd maar begin aan mezelf te twijfelen. Niet voor lang want kort daarna kom ik er achter dat mijn portemonnee is verdwenen.

We zijn bestolen!

De dief moet heel stil zijn gang zijn gegaan want wij hebben allebei niets gehoord. Zo lang als ik vaar, heb ik de kajuitdeur altijd open staan als we aan boord zijn en de dief kon gemakkelijk binnen komen maar moet geruisloos zijn slag hebben geslagen want hij moet 20 cm van Jimmy's slapende kop in de hondekooi zijn binnengekomen. Hondsbutaal!

We zijn er allebei behoorlijk stuk van. Mijn vertrouwen in locals wordt zwaar op de proef gesteld! Nou kun je met 'Find my iPhone' uitvinden waar je iPhone zich bevindt en dat proberen we meteen op Jimmy's iPhone. Maar mijn prepaid internet was net opgegaan en de iPhone is niet online en dan is hij niet te vinden. De hele dag proberen we hem te vinden maar de dief maakt geen verbinding met internet en hij blijft onvindbaar.

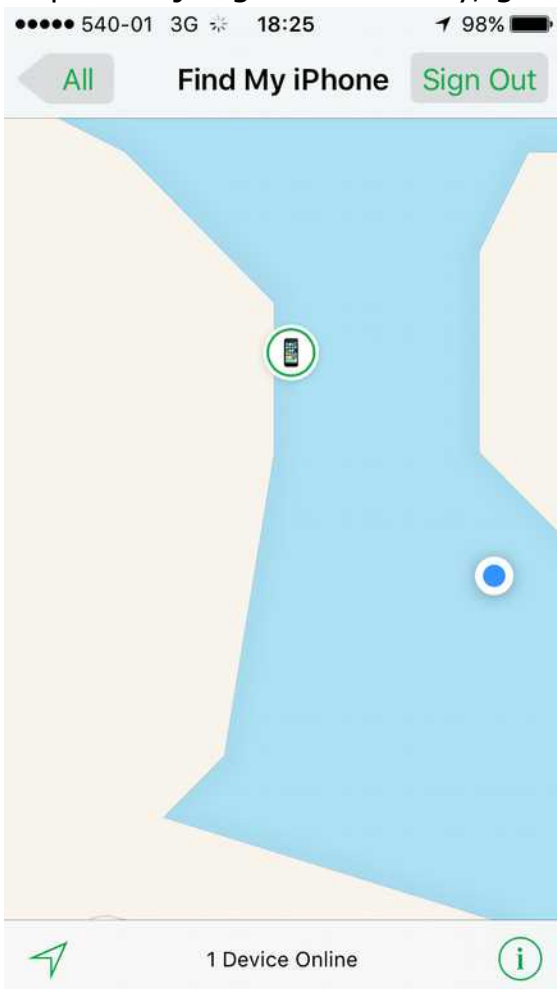
's Middags doen we aangifte bij de lokale politie. Ik ben niet onder de indruk van de voortvarendheid waarmee ze aan de slag gaan maar je weet maar nooit waar zo'n aangifte goed voor is.

Priscilla schrijft mijn gegevens op in het Police Station van Gizo. De lege fles Merlot verhoogt het vertrouwen niet!

Ondertussen heb ik een sim kaart gekocht voor mijn Android reserve smartphone want ik wil bereikbaar blijven.

De volgende dag checken we om de paar uur of hij al online is, maar hij blijft onvindbaar en ik begin het zwaar in te zien.

Rond biertijd komt Frits met zijn bijboot langs om te informeren of we al iets gehoord hebben. Hij is een ervaren Apple gebruiker en maakt al een paar maanden gebruik van prepaid internet in de Solomons. Hij heeft een lumineus idee. Tot nu toe kopen wij steeds tegoed bij Telekom en zetten dat met een keuzemenu om in een databundel of beltegoed naar keuze. Hij weet echter dat je vanaf een telefoon met tegoed ook een internetbundel cadeau kan geven aan iemand anders. Wij kunnen dus vanaf de telefoon van Jimmy internet tegoed op mijn verdwenen telefoon zetten. Jimmy gaat er meteen mee aan de slag en geeft me een dag internet cadeau. We hebben snel 'beet' want voor we onze biertjes op hebben, zien we de iPhone verschijnen op de kaart. Super!!! We zien dat hij ergens aan de overkant van de baai in een huis/hutje moet liggen. Snel bel ik de politie en na enig aandringen, zijn ze bereid naar de PT109 bar te komen. Als wij er met de bijboot afmeren, komen er al twee agenten aanlopen die meteen bij ons in de dinghy stappen. Met zijn allen, en op aanwijzingen van Jimmy, gaan we op zoek naar mijn iPhone.

Het blauwe cirkeltje geeft aan waar wij liggen. Mijn iPhone ligt ten NW van de ALK

waren.

Het wordt het spannendste dinghy tripje wat ik ooit heb gemaakt! Als we minder dan 100m van de lokatie zijn, gaan we aan land bij een klein strandje waar tussen de hoge bomen een paar hutjes staan. Het hele gemeenschapje loopt uit want het zal niet iedere dag gebeuren dat er twee dim dim (blanken) met twee geüniformeerde politiemannen op bezoek komen. We proberen wat animositeit maar laten de gesprekken aan de politiemensen over. Jimmy ziet dat volgens de kaart van 'Find my Phone' de telefoon iets zuidelijker in een hutje ligt maar niemand die daar aandacht aan schenkt. Ik loop er door de modder snel heen want het zal me toch niet gebeuren dat de dief er, gealarmeerd door alle commotie, stiekem tussenuit knijpt als iedereen de andere kant op kijkt. Maar geen mens te bekennen bij het hutje en ik loop terug naar het 'opstootje'. Het is inmiddels duidelijk geworden dat ze weten wie de dief is en ook waar de spullen liggen. Een 'tante' komt de trap van het hutje aflopen met mijn iPhone aangesloten op de batterypack, de losse hoes, mijn iPod en mijn compact onderwater camera. In de loop van de dag was ik er n.l. achter gekomen dat die ook verdwenen

Van de portemonnee echter geen spoor. Geen ramp, er zat niet veel geld in en verder alleen mijn bankpas. Mijn creditcards had ik er gelukkig een paar dagen geleden uitgehaald. Ik ben buiten mijn zinnen van vreugde! Bijna alles weer terug! Maar ik wil weten waar de dief uithangt om te achterhalen wat hij met mijn portemonnee heeft gedaan. Het is niet meteen duidelijk of de mensen weten waar hij uithangt. Hij schijnt uit Honiara te komen maar heeft hier familie. Één van de mannen heeft de moed mij en de twee agenten voor te gaan op zoek naar de plek waar de dader mogelijk verblijft. Op blote voeten volg ik onze 'rasta' gids met de agenten in grote zwarte dienst schoenen achter mij aan. Via een paar slootjes en een soort van pad van koraalsteen klimmen we een modderig pad op naar een heuvel waar we bij een verlaten hutje aankomen. Onze rasta gaat als eerste behoedzaam naar binnen. Maar hij is er niet. Er liggen wel allerlei spulletjes en ik doorzoek alles, maar de portemonnee ligt hier niet. Ook rond het huisje is niets te vinden tussen allerlei troep. Onverrichterzake glibbert de hele delegatie weer naar beneden.

De gemoederen zijn inmiddels wat gekalmeerd en ik bedank de mensen voor hun hulp. We zijn eigenlijk allebei slachtoffer. Ik vanwege de diefstal en alle ellende die dat meebrengt en zij vanwege de reputatieschade van hun dorp. Ik stop mijn gids en een oudere vrouw wat geld in de handen en dan vertrekken we. Ik kan het bijna niet geloven dat ik mijn spullen weer terug heb! Maar ik ben ook blij dat ik weet wie dit op zijn geweten heeft. De dader is bekend bij de politie en heeft al een keer een half jaar in de gevangenis gezeten. Tragisch zo'n zwart schaap in de familie.

Eenmaal aan boord kijk ik voor het eerst op mijn iPhone. Alles staat er nog op en hij is onbeschadigd. Een paar zwarte foto's en een close-up van een broek zijn de enige aanwijzingen dat de dief er met zijn vingers aan heeft gezeten, hij wist duidelijk niet wat hij ermee kon doen. Op de onderwatercamera had hij een filmpje opgenomen waar ook niets opstond. In de consternatie hadden we onze half leeg gedronken biertjes in de kuip laten staan en die zijn nog drinkbaar. Daar zijn we ook wel aan toe. Dan varen we snel langs Frits en Linda op Rampetamper om verslag uit te brengen. Zij zijn natuurlijk ook heel erg blij voor mij en we drinken nog een lekker koud biertje op de goede afloop. Linda is net bezig met het klaarmaken van een maaltijd en vraagt ons of we mee willen eten. Nou, dat willen we wel en zo sluiten we de emotionele dag heel gezellig af.

Eind goed al goed, dankzij de tip van Frits en eigen doortastendheid!

Een goed team die Hans en Jimmy!

Naschrift.

Twee dagen na deze gebeurtenissen komt er een kano langs peddelen. Het is onze rasta gids. Hij vraagt me of ik al iets heb gehoord van de politie over mijn portemonnee. Ik vertel hem dat ik daar vandaag heen wil gaan om te informeren. Uit zijn verhaal maak ik op dat hij contact heeft met de dief en dat hij er voor zal zorgen dat mijn bankpas ook terug komt. Hij weet precies te vertellen wat er in de portemonnee zat. Het is me duidelijk dat ze maatjes zijn anders had hij dat nooit geweten maar ik krijg absoluut niet de indruk dat ze samen in het complot zitten. Wel vraagt hij me niet naar de politie te gaan en dat belooft ik. Van de politie heb ik toch niet veel te verwachten.

De volgende dagen gaan voorbij zonder dat ik hem zie. Ondertussen hebben we van locals meer te horen gekregen over onze dief. Tom is zijn naam en via een andere bron horen we over een overval die gewelddadig afliep die op zijn naam staat. Meer dan een jaar geleden probeerde hij in te breken op een zeilboot van een single-hander waarbij hij via een vluchtluik naar binnen probeerde te gaan. De schipper lag er echter onder te slapen en er ontsond een handgemeen. Dat was de aanleiding voor zijn veroordeling tot een half jaar cel in Honiara. Als we één en één bij elkaar optellen, is het duidelijk dat deze Tom onze dief is. Hij heeft zijn lesje kennelijk niet geleerd in Honiara! De gemeenschap heeft hem uitgespuugd en overdag durft hij zich niet meer in Gizo te vertonen. Dat verklaart waarom hij ook in zijn dorpje niet was te vinden.

Vandaag zie ik iemand op afstand langs peddelen en als ik beter kijk, herken ik mijn rasta. Hij is niet op weg naar ALK maar als ik hem wenk, vaart hij mijn richting op. Ik wil horen of hij al wat heeft bereikt. Hij geeft weinig sjoege en is op weg terug naar zijn dorp met een paar cocosnoten. Maar eenmaal langzij grabbelt hij achteloos wat uit zijn broekzak. En zowaar, mijn plastic zakje met het Apple pinnetje en de Vodafone sim kaart en mijn bankpas komen tevoorschijn! Ongelooflijk maar ik heb al mijn spullen terug!

Het hele voorval heeft me een hoop inzicht gegeven in hoe het toegaat in zo'n kleine gemeenschap. Mensen veroordelen een dief niet snel tot hij het echt te bont maakt. Of dat met Tom het geval is, kan ik niet beoordelen maar hij bezorgt de lokale gemeenschap wel een heel slechte naam onder yachties. Misschien zou een 'Halt' strafje nog wat uithalen maar dat kennen ze hier niet en is ook niet meer mijn zorg. We houden de deur voortaan wat vaker op slot!

